

KULAK DELDİRME

Beatles'le başlayan bambaşka, yepyeni bir müzik furyası inanılmaz gruplar, şarkıcılar, çalgıcılar doğurarak ortalığı kasıp kavurmada, biz ergenlikler hafif hafif yanmadaydık. Her birinin şarkıları bir bir ezberimizde ve de şarkı defterimizdeydi artık. Aklımız, fikrimiz, bedenimizle hızla değişiyorduk. Memelerimizde çıkmalar, genç kız olmalar vardı dolu dizgin. Her şeye hazırдық.

Yeni müzik, op art, pop art, Twiggy, sıskalık, uzun saç, head band, mini etek, bol paça, düşük bel, hippilik, peace, dev gözlük, dev bilezik, dev küpe, dev kolye, Mercedes amblemi, ne bulursan takıp takıştırma, 45lik ve 33lük plaklar, dönen aynalı top, saykodelik akan görüntüler, pikap, Dual makara teyp, 16 mm kamera, televizyon, Woodstock vesaire vesaire heyecanlarına, modalarına kapılarak büyüdük büyüdük, gün geldi rüşt'ü ispat eyledik.

Türk erkeğinin şehvet dalgalarını gözlerinden alıp, pandik olarak ellerine aktaran mini etek furyası hız kesmeden sürerken, maksi çıktı. Altta mini elbise, üstte maksi palto, ayakta elli santim dolgu topuk, diz altı çorap, çorap çizme, düşük belli blucin, kış üstü kalın kemer derken şimdi de kulak deldirme fırtınası patladı. Ay çok modaaa...

Okulda kulak deldirmeyen sadece iki üç kişi kaldık. Modanın gerisine düştük. Hiç hoş değil. Ben şimdiye kadar kırk kere deldirirdim kulağımı ama delmeden önce iğneyle uyuşturuyorlarmış. Ben sinemada şırınga görsem şak bayılırım. Şırıngaya tikim var. Çocukken de iğneciye saatlerce peşimden koştururdum. Okulda aşı günleri kilolarca tebeşir yedim ateşim çıksın da yırtayım aşidan diye ama nerede, hiç çıkmazdı Alah'sız ateş. Ağzımda tebeşir tadıyla mecburen sıraya girip cart olurdum aşıyı. Hey gidi günler hey. Ama şimdi iş başa düştü. Şırınga görüp bayılmadan tatlı tatlı iğne olmam lazım. Yani bir an önce karar vermem lazım. Daha fazla avize büyüklüğünde küpe takmaktan ve modadan uzak kalmak ruhumu hırpalıyor.

Okullu, mahalleli tüm kızlar bu önemli iki delik için akın akın hastaneye gidiyorlar. Ama ben hayatta hastaneye gitmem. Özel bir delici bulmam gerek. Ama kim? Uzun süren araştırma neticesinde buldum. Okul arkadaşlarımdan birinin doktor eniştesi meğer tam bizim evin karşısında oturuyormuş ve de işi beş dakikada şıp diye bitirmiş. Neymiş ki kulak delmek. Adam ne ameliyatlar yapıyormuş.

Benim gibi modadan geri kalan iki korkak kız arkadaşımınla birlikte istişareye yattık. Al takke ver külah, tamam çare yok gideceğiz. Telefon açıp randevu aldık. İki gün sonra, titrememizi içimize atarak kalktık doktorun evine gittik. Kapının önünde uzun bir kararsızlık süresi sonunda cesaretimizi toplayıp zili çaldık. Ses yok. Tekrar çaldık gene ses yok. Uzun uzun çaldık. Buna da cevap alamayınca ekildiğimize karar verdik.

İğneden kurtulduğumuza sevinerekten müthiş bir duygu seli içinde koşarak merdivenlerden inerken, arkamızda kalan melanet kapı gıcirt açıldı. Doktorun yadsınamaz varlığını hissederek zıncı diye durduk, Sodom Gomore hissiyatıyla arkamıza baktık. Beyaz gömleklili, başhekim suratlı doktor çıt çıkarmadan bizi baştan aşağı süzdü. Büyük önem atfederek öne doğru uzattığı sol elinin işaret parmağını kıvrırarak bizi geri çağırdı. Biz süngümüz düşmüş, merdivenlerden tırım tırıs geri çıkarken kapının yanına çekilen Doktor, suskunluğunu koruyarak ve de el işaretini pekiştirerek bizi evin içine yönlendirdi. İlk kez bir kapıdan giriyormuş salaklığıyla birbirimize çarpa çırpa içeri girdik. Tumturaklı Ekrem Bora adımlarıyla ardımızdan eve giren Doktor usta bir ayak hareketiyle kapıyı ardından kapattı. Suratı dikkatle seçilmiş buz gibi bir ifadeye kilitlenmiş halde gözlerini kısarak “Hoş geldiniz” diye fısladı.

Viva la muerte...

Ev tipik, orta halli dandik bir bekar evi. Ama karşı duvara dayalı büyük masanın varlığı ortama triptik bir hava katıyor. Üzerindeki kan kırmızı örtüyle göz dolduran masanın üstü, her ebat ve biçimde neşterler, bıçaklar, kesici delici aletler, şırıngalarla lebalep dolu. Doktor sanki korkumuzu gözümüze sokarak yok edecekmiş gibi ciddi bir hazırlık yapmış. Masada bir de testere olsa al sana şahane Testere filmi. Ev dandik dandik olmasına da masa tam teşekküllü hastane kardeşim... Alt tarafı kulak memelerimizde minnacık delikler açtıracamız, nedir bu kalabalık?

Ne manzara ama. Tam bize göre...

Doktorumuzun ısrarlı parmak yönlendirmesiyle masaya yaklaşım tam fokusleyince dizlerimizin bağı çözüldü. Kül olmuş suratlarımızla Karın Deşen Jak masasından uzaklaşmaya yeltenirken katil adayını suratlı Doktor ani bir hareketle önümüzü kesti ve bizi ameliyat manzaralı masayı süper net bir biçimde görebileceğimiz üçlü kanepeye oturttu. Hark hurk batasıca genzini uzun uzun temizledikten sonra nihayet ağzını açtı. Ne lütfedecek acaba diye merakla beklerken, birden “Sizleri biraz bekleteceğim” diyerek zıp diye yan odaya uçuverdi.

“Bu adam manyak.”

“Suratı bi tuhaf.”

“Çok fena bakıyor.”

Mıdır, nedirlerle lebalep dolu dedikodumuz tükenmeye yüz tutarken kapı açıldı. Doktor aynı zıp hızıyla ve bu defa beyaz ameliyat kostümü ve boynuna takılı maskesiyle salona avdet etti. Biz korkudan donumuza sıçmanın ilk sinyallerini verdik.

Umulmaz bir çeviklikle masanın yanında peydah olan Doktor gözlerini belerterek “Şu an şırınganız kaynamakta... Beklerken size biraz bilgi vereceğim” diye genizden gelen bir Boris Karlof sesiyle konuşmaya başladı.

Ayan beyan deli doktorumuz ilk kümedeki neşterlerden birini hızla kapıp havaya kaldırarak bağırdı,

“İşte bu bağırsak ameliyatları için, bununla ciğer sökeriz, bununla diş dökeriz... Peki ya bu?.. Ha ha ha... Bununla dalaktan su çekeriz” gibi hiçbir deliksiz kulağa duymak nasip olmamış şeyler söyleyerek olağanüstü bir zamanlamayla aletleri atıp, tutup, hoplayıp, zıplayarak akıl almaz bir tanıtıma başladı.

“Çok güzel...”

“Valla billa şahane...”

“Nefis bir alet...”

“Şeyy...”

“Acaba “

“Zahmet olmazsa”

“Artık kulaklarımızı”

“Delebilir misiniz”

“Doktor bey?”

Deli doktor bu a cappella üç sesli soru üzerine bizim varlık nedenimizi birdenbire hatırladı. Kasap bıçağından hallice bir bıçağı tam havaya kaldırmak üzereyken şak diye konferansını kesti, bıçağı masaya atıp koşa koşa tekrar yan odaya gitti. Pekala biz de koşa koşa dışarı gidebiliriz ama mümkün değil, korkudan taş kesmişiz... Dehşet içinde belermiş gözler ve bembeyaz suratlarla kanepeye uhulanmış gibiyiz. Kıpırdanamıyoruz. Konuşamıyoruz. Hani kabuslarda hiçbir halt edemezsin ya tam öyle işte. Biz komadan çıkamadan doktor elinde “Annee çok büyük...” bir şırıngayla kapıda belirdi.

Kapıyı itinayla yavaşça kapatıp, itinalı ağır adımlarla bize doğru yürüdü. “Evet, önce hanginiz?” diye sorduktan sonra Bond, James Bond gibi omzunun yanında tabanca misali tuttuğu şırıngasından yukarı doğru fırşk diye biraz ilaç fışkırttı.

“Ben olmam.”

“Ben de olmam.”

“Sen ol!”

“Yok sen ol.”

“Peki ben olayım bari.”

İlk kurbanı verdik.

Gözleri iğneci şehvetiyle parlayan deli doktor kurbanını ihtimamla tam ameliyat masasının önündeki sandalyeye oturttu. Aletleri üç metre uzaktan gördüğümüz yetmemiş, otuz santimden de görmemiz gerekiyor zahir! Büyük ihtimal ne yapacağını gene unutan Doktor ilk kurbanının arkasında dolanarak yeni bir konferansa başladı. Korkmuyor olsak dahi tek kelimesini bile anlamamızın mümkün olmadığı, tıp terimleri sözlüğü kıvamındaki konuşması öyle uzun sürdü ki bayılacağım. Seneler sonra elinde bir şırınga tuttuğunu fark eden Doktor konuşmasını kelimenin ortasında kesip iğnenin ucuna dokundu.

“Soğumuş bu, olmaz. Tekrar kaynatmak lazım”. Hoop, bağırarak firt hızıyla gene yok oldu. Euzübillahiminneşşeytaniracim. Adam firt firt gidip geldikçe biz firttiracağız...

“Hadi kalkın, çabucak kaçalım”

Demeye kalmadan kapı şak açıldı, Doktor yine koşa koşa içeri girdi. Zırt sandalyede oturan kızın yanına geldi, pırt uyuşturucuyu birinci kulağa, pırt ikinci kulağa zerk etti. Hızla uyuşan memeleri, hızla deliverdi. Adamı tanımak mümkün değil, kapıdan her girişinde bir başka oluyor... Devri bozuk plak gibi, bir 33lük, bir 78lik...

Sıra, doktorun emreden el işaretiyle bana geldi. Sesim kığıma kaçtı, itiraz edemiyorum. Anam avradım olsun çok korkuyorum. Çünkü Doktor gene içeri gitti. Bende nabız yüzseksen, infaz sandalyesindeyim.

“Hadi Allah aşkına kaçalım. Bu adam zır deli.”

Tuhaf şey adam kapının ardında bizi dinliyormuş, kaçma teşebbüsümüzü bekliyormuş gibi gene kapıda beliriverdi. Gene değişmiş. Bu sefer romantik... Şırıngayı havada tutarak “Love Story” kıvamında uçuşan adımlarla, slow motion bana yaklaştı. İğneyi ilk kulağıma slow motion saplayıverdi. İlacı zarafet içinde sol kulak mememe zerk ettikten sonra iğneyi çekti ve de ne yaptığını gene unuttu. Binbir tür kişiliğe girerek yeni bir tıp dalı hususunda bizi aydınlatmaya koyuldu..

Adam tıp dehası mübarek, bir başladı mı konuşması nihayet bulmuyor. Bu arada benim iyice uyuşan tek kulak memem tahtalaşmaya başladı. Sesimi çıkarmadan doktorun diğerini de iğnelemesini bekliyorum. Fakat heyhat... Yeni tıp konumuz önce öğrendiklerimizden daha derin olmalı ki bu sefer fevkaladenin fevkinde uzun sürdü ve tükürdüğümün şırıngası tabii ki gene soğudu. Konuşmasına zıt giden şırınganın bir kez daha soğuduğunu fark eden deli Doktor o sinirle şırıngaya bir fiske attı,

“Soğumuş bu. Kaynatmam lazım.”

“Boş verin Doktorcuğum, deliverin gitsin, kurban olayım.

“Olmaz, küçük hanım. Ben kendime laf söyletmem. Kariyerim var benim.”

Tabii ya... Kariyerin var, hem de en top kariyer seninki gerçekten. Dediklerinden zırnık bile anlamadık ama nasıl bir bilgi küpü olduğun hızından belli, herkese tavsiye edeceğiz. Düşüncemi bile beklemeden Doktor gene içeri gitti. Hay kulağımı... Adamın bizi hissettiğine inandığımız için bırak teşebbüsü, kaçmayı düşünenimiz bile yok artık. Doktor bizi nereye koymuşsa oradayız. Açık kalmış ölü gözü gibi gözlerle bekliyoruz.

Doktor içerde bir şey mi yutuyor nedir, gene hızlanmış. Asker adımlarıyla yanıma geldi.. Hiçbir yana bakmadan ikinci kulağıma iğneyi cart diye sapladı ve ara vermeden birinci memeyi deliverdi. Ey büyük Allah'ım şükürler olsun, bana da delinmeyi nasib ettin Ya Rabbim. Elimi mutlulukla kulağıma götürdüm. Aman o ne? Adam neredeyse boşluğu delecekmiş. Delik daha ilk taktığım küpede cırt bile etmeden yırtılır. Ellerim uyuşmaya, gözlerimde yıldızlar kıpraşmaya başladı...

“Doktor bey bu delik çok aşağıdan olmu...”

“Ne demek bu? Hata mı yaptık?”

“Yok estağfurullah,”

“Bana işimi mi öğreteceksin”

“Onu demek istemedim”

“Ya ne demek istedin ukala”

“Ayy dayanamıyorum...”

